

Denne fortellingen er hentet fra boken *La Gran Novel·la de Formentera*, skrevet av Ausiàs Ferrer Rodman.

DEN VAKRESTE SKAPNINGEN

Det banket hardt tre ganger på ytterdøra og hun reiste seg fra lenestolen for å se hvem det var. Da hun åpnet var det til hennes overraskelse ingen der.

Hun så til den ene og den andre siden da hun plutselig hørte noen stakkarslige klynk like ved føttene sine. Kvinnen så ned og måtte sette seg på kne da hun oppdaget hva som lå der. Like ved dørterskelen hadde noen lagt igjen en stor kurv og nedi kurven, innpakket i filler, lå en liten, vakker skapning og fektet livlig med alle kroppens lemmer.

Og i det øyeblikk blikkene deres møttes smeltet kvinnens hjerte. Hun var en enke, etterlatt til en sørgelig og besværlig tilværelse. Tristheten og ensomheten hadde tydelig tæret på henne, og alderdommen satt tydelige spor. Det var vel også derfor hun tenkte at en slik liten skapning kunne fint holde henne med mye selskap og gi henne glede i livet.

Hun tok kurven, gikk inn i huset og satte den på bordet. Hun ble stående og betrakte den lille mens hun vurderte hva hun skulle gjøre. På den ene siden visste hun at om hun fortalte om oppdagelsen sin til politiet ville hun mest sannsynlig ikke få beholde han. På den andre siden visste hun også at hun ikke var sterk nok til å kunne fostre han alene. Likevel, på tross av alt dette, var hun ikke i stand til å skilles fra han heller. Nei, definitivt ikke. Det siste hun ønsket var å miste disse dype brune øynene ut av syne.

Hun bestemte seg så for å besøke naboen, en pensjonert lege på sine eldre dager som også hadde mistet ektefellen sin. Hun bega seg på vei mot huset hans, men i dype tanker og uten for store forhåpninger. Kurven svingte frem og tilbake for hvert steg hun tok og da hun tilslutt kom frem til døra hans satte hun den fra seg på trammen. Hun banket på to ganger med dørhammeren og det klirret hult og metallisk i låsen. I stedet for å vente og se hvem som åpnet, gjemte hun seg plutselig bak et tre, slik at hun kunne observere nøye videre.

Legen var ikke sen med å åpne døra, og øynene hans hoppet nesten ut fra sin rettmessige plass i det han fikk øye på den lille skapningen som lå på trappa hans, hulkende og gråtende. Omsorgsfull som han var lot ikke reaksjonen hans vente på seg. Han satte seg på huk, tok den lille ut av kurven, og forsiktig la han ham i armene for å trøste og stilne gråten.

Glad og fornøyd med det hun hadde sett bestemte kvinnen seg for å komme frem fra gjemmestedet sitt og avsløre hele historien for naboen sin. Da hun hadde fortalt ferdig, bekjente hun at hun i sin alder ikke var i stand til å ta oppdra, utdanne eller instruere den lille skapningen helt alene. Og etter å ha fortalt alt dette foreslo hun for naboen sin at, om det kunne være av hans interesser, kunne de sammen ta vare på og fostre opp den lille.

Legen tenkte seg nøye om noen minutter. Det var åpenbart en viktig avgjørelse han stod ovenfor, så før han bestemte seg ville han ta noen medisinske prøver av den lille. Han gikk inn i huset og det varte en liten stund før han kom tilbake. Denne gangen var han ikledd en hvit legefrakk og hadde med seg et termometer i den ene hånda og et stetoskop i den andre. Mens han stilte inn hørørørene, vedkjente han at han ikke var vant til å gjøre slike undersøkelser, og enda mindre utføre de så hurtig som han nå var i ferd med å gjøre. Forsiktig la han stetoskopet på brystet hvor han antok han kunne finne pasientens hjerte. Han hørte en hurtig, pulserende rytme, noe som gjorde han urolig. Legen tok dernest termometeret ut av beholderen og plasserte det i armhulen hans. Det viste 38,5°C, og legen ble igjen beroliget.

Med en rask bevegelse førte han hånden ned i jakkelommen på legefrakken og tok opp en liten lykt. Han gjorde seg klar for å gjennomføre en liten undersøkelse av øynene. Han trykket på en knapp og siktet inn lysstrålen på det høyre øyet. Man trengte ikke være øyelege for å forstå at disse vakre, brune øynene var fulle av liv.

Denne natten tilbrakte de tre sammen, i huset til legen. Til kvelds spiste kvinnen og legen salat a la Formentera, menudillo-suppe, San Juan-makroner, eggerøre med hvitbeter og eddikdressing, fritert blekksprut, karamellkake og wienerbrød. Luktene fra disse herlighetene førte til at den lille skapningen også ble sulten. De gav han en tåteflaske, fylt med helmelk av merket Puelva.

Etter å ha spist dessert og diskutert forskjellige navn de kunne gi han, kom de frem til at det mest passende gitt omstendighetene rundt hans ankomst, ville være Moses. Og fra og med den dagen sov kvinnen i huset til legen på ubestemt tid. Vanligvis kom hun hjem ved kveldstid med hendene fulle av forsyninger, for så å forsvinne inn på kjøkkenet. Mens hun kuttet grønnsaker, stekte kjøtt og fisk, hentet han høvelspon og sanket grener til å fyre opp med. Da maten var ferdig og det brant godt og varmt i peisen, slo de av alt lyset og tente stearinlys og telys, for den gamle legen var nemlig en riktig romantiker og gourmet. De spiste middagene sine ved spisestuen, hjemmets ansikt, og innimellom matbitene tok de hverandres hender og diskuterte hva de skulle gjøre med den lille skapningen som sov innpakket i kurven, like ved den knitrende peisen.

Ennå hadde det ikke fullt gått to måneder da legen ringte til snekkeren og bestilte en vugge. Den var laget av utsøkt treverk – selve vuggen var av kirsebær og sengebeina av hasselnøtttre –. Moses fortjente intet mindre.

Oppdagelsen av den lille skapningen hadde ført med seg en slags bibelsk ettersmak. De gamle var overbevist om at Moses var reinkarnasjonen av selve *lykken*, og for dem representerte Moses det beste av alle spådommer. Hans tilsynekomst markerte begynnelsen på en ny epoke.

Likevel, i denne epoken skjedde det også noe tragisk. Både kvinnen og legen døde innen det hadde gått tre år etter at den lille skapningen hadde dukket opp. Han gikk bort da plutselig fikk hjertestans etter et rikelig matgilde; og hun skled og falt utenfor et stup i det hun skulle rekke seg etter en blomst.

Derfor rakk aldri legen å følge Moses i oppveksten, heller ikke fikk han oppleve sitt ønske om å se Moses bringe ham avisen da legen selv var blitt så gammel at føttene sviktet han. For kvinnen sin del rakk hun heller aldri å oppleve sine drømmer om å se Moses vokse seg stor og sterk og bli sjef over denne eiendommen; og når hun ble gammel og hjelpsløs oppleve at Moses kunne beskytte henne mot tjuvradder og kjeltringer.

Uten sine formyndere ble Moses tvunget til å leve et liv på gata og han ble nødt til å lære å klare seg selv fra han var veldig liten. Han var bare tre år og gikk gatelangs hele

dagen på leting etter mat. Ved middagstider smøg han seg langs de forskjellige restaurantenes terrasser og bønnfalt gjestene med et sørgelig blikk at de gav han matrestene sine eller noen bein han kunne gnage på. Om natten rotet han og snuste rundt i containere, rev i stykker søppelposer og gikk gjennom alt innhold for å finne noe som han kunne gjenkjenne som spiselig.

På dager da det var store fester i byen og gatene var fulle av folk, gikk han rundt på torg og markeds plasser. Han smøg seg mellom bordene og prøvde å samle opp fra brosteinene biter av de fylte pølsene som folk hadde mistet eller slengt fra seg. Hvis det var dans med orkester smøg han seg mellom labyrinten av bein på leting etter små fat som de voksne hadde kastet fra seg. Var han heldig fant han nok rester til å holde seg mett en hel dag.

Moses levde slik fra hånd til munn i mer enn ti år, da han fylte tretten døde han, ensom, forlatt og sammenkrøket ved en portal.

Denne historien kan på mange måter gjøre oss triste til lags. Og mange tenker faktisk når de hører historien om Moses, at hans liv var en tragedie fra begynnelse til slutt. Likevel er det hensiktsmessig å nevne hva som skjedde like før Moses tok sitt siste åndedrag. Han fikk han øye på en italiensk turist som var på vei ut fra et bakeri og med hendene fulle av nybakt brød. Da han fikk øye på Moses kom han nærmere.

Italieneren bøyde seg ned for å betrakte han bedre, og han følte medlidenhet da han så at Moses var døende og slutten var veldig nær. Blikkene deres møttes i et par sekunder og italieneren ble bergtatt av elskverdigheten de kastanjefargede øynene utstrålte, på tross av at de var våte av tårer og man kunne se heten av feberen i dem. Dypt rørt av opplevelsen la italieneren et stykke brød foran den syke og prøvde å gi han en matbit. Men Moses åpnet ikke munnen, ikke engang om han hadde ønsket hadde han hatt krefter til å tygge en liten smule. Likevel, ettersom han av natur var en veloppdratt skapning, logret han takknemlig med halen.